

17 Αυγούστου 2013

Ομιλία της Α.Θ. Παναγιόττος του Οικουμενικού Πατριάρχου κ.κ. Βαρθολομαίου εν τη Ι.Μ. Παναγίας Σουμελά

[Εορταστικοί λόγοι](#) / [Πατριαρχική Απόδειξις](#)

Ο Μ Ι Λ Ι Α

ΤΗΣ Α.Θ. ΠΑΝΑΓΙΟΤΗΤΟΣ

ΤΟΥ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΥ

κ.κ. Β Α Ρ Θ Ο Λ Ο Μ Α Ι Ο Υ

ΕΝ ΤΗ ΙΕΡΑΙ ΜΟΝΗΙ ΠΑΝΑΓΙΑΣ ΣΟΥΜΕΛΑ

(Τραπεζούς, 15 Αυγούστου 2013)

Πατέρες, αδελφοί και ευλογημένα τέκνα εν Κυρίω,
Ηγαπημένοι όπου γής Πόντιοι,
«Ξυπνά κι' ο γερο γούμενος, τον όρθρο του σημαίνει
καί μουρμουρίζοντας σιγά, στην εκκλησιά πηγαίνει,
τήν άγια Εικόνα της Κυράς σκυφτά να προσκυνήσει.
Κι' εκεί που ετέντων ο παπάς τα χείλη να φιλήσει
τού κάστηκε πως έλειπε -παράδοξη ιστορία-

απ' το θρονί της το χρυσό η Δέσποινα Μαρία...

Ετρομαξ' ο καλόγερος... Στην πλάκα γονατίζει,
χτυπά το μέτωπο στη γή, παρακαλεί, δακρύζει...

Με μιάς αστράφτ' η εκκλησιά κι' αισθάνετ' ένα χέρι
όπου τον ανασήκωνε...Μοσχοβολάει τ' αγέρι...

Τα μάτια του άνοιξ' ο παπάς...Στο κάτασπρό του γένη
τό δάκρυ του έσταζε βροχή. Κοιτάζει...καθισμένη
στό Θρόνο βλέπει την Κυρά, που του χαμογελούσε
καί το Παιδί που εχαίρετο και που τον ευλογούσε.

-Σε ποιό καλύβι αγνώριστο, σε ποιά καρδιά θλιμμένη
νά πέρασες τη νύχτα Σου, Κυρά Φανερωμένη;»,

θά ετραγουδούσε και θα υμνούσε μαζί με όλους μας σήμερα εδώ, σήν Σουμελάν
την Παναΐαν, ο Λευκαδίτης ποιητής Αριστοτέλης Βαλαωρίτης.

Μεγαλύνει, λοιπόν, η ψυχή μας τον Κύριον με πολλήν ευγνωμοσύνην, διότι διά
τετάρτην φοράν μας αξιώνει να συναχθώμεν πανταχόθεν της οικουμένης, όπως

τότε εκ των της οικουμένης περάτων, εν νεφέλαις, οι Άγιοι Απόστολοι, διά να αποδώσωμεν την οφειλετικήν τιμήν εις την πάναγνον Μητέρα του Εμμανουήλ, εις τον ηγιασμένον τούτον τόπον της περιύστου Ιεράς Αυτοκρατορικής Πατριαρχικής και Σταυροπηγιακής Μονής του Όρους Μελά, του συμβόλου της βαθείας πίστεως των ορθοδόξων Ποντίων.

«Φως σ' ομμάτια μας», λοιπόν!

Όμως, τί το ιδιαίτερον έχει ο τόπος αυτός, αφού του Κυρίου πάσα η γή και το πλήρωμα αυτής, και μάλιστα μετά από μίαν εκατονταετίαν περίπου σιωπής;

Το ιδιαίτερον είναι ότι η Χάρις του Θεού έχει αγιάσει τον χώρον τούτον διά της ασκήσεως και της χαρισματικής ακτινοβολίας των Αγίων, οι οποίοι έζησαν και ελάτρευσαν εις αυτόν τον Κύριον και την Θεοτόκον από των ημερών των ενθέων Σωφρονίου και Βαρνάβα των ιδρυτών μέχρι του Φεβρουαρίου του 1923, οπότε και ηναγκάσθησαν να εγκαταλείψουν τον ιερόν βράχον οι τελευταίοι Σουμελιώται μοναχοί.

Το όρος τούτο του Σουμελά, το οποίον επί αιώνας εφιλοξένησε το μέχρι σήμερον διασωθέν ιερόν και θαυματουργόν Εικόνισμα της Παναγίας μας, και ηγιασθη και εχαριτώθη από αυτήν, αποτελεί, διά σύμπασαν την Εκκλησίαν και το Γένος των Ρωμαίων, διαχρονικόν σύμβολον και προσκύνημα, εις το οποίον αμέτρητα πλήθη μακαρίων προγόνων μας κατέθεσαν τα δάκρυα, τους στεναγμούς, τα προβλήματα, τάς ευχαριστίας και τους μυχιαιτάτους πόθους των.

Βεβαίως δεν έχομεν σήμερον, όπως θα ευχόμασταν, συνεχή την εδώ ανθρωπίνην παρουσίαν, μίαν ζωντανήν δηλαδή μοναστικήν αδελφότητα, όπως πριν από ένα αιώνα. Ζούν όμως εν χερσί Κυρίου αι ψυχαί των πολυπληθών Σουμελιωτών Αγίων πατέρων, αι οποίαι αοράτως συνεχίζουν, μέχρι της συντελείας των αιώνων, την αέναον λατρευτικήν δοξολογίαν των μετά των αγγελικών χορών, και του πλήθους των Αγίων και των Μαρτύρων του Πόντου και όλης της Εκκλησίας, και μετά πάντων ημών, οι οποίοι σήμερα λατρεύουμε εδώ τον Θεόν των πατέρων μας εν ενί στόματι και μια καρδιά.

Υπέρ πάντα, όμως, ζή και ενεργεί εδώ η Κυρία του Τόπου τούτου, η υπέραγνος και κεχαριτωμένη Θεομήτωρ, η οποία επέλεξε ως κατοικητήριόν της αυτόν τον πελώριον κατακόρυφον βράχον, το ευλογημένον τούτο Όρος, και το κατέστησε μυστικόν κήπον και θαυμαστόν περίβολόν της, όπως και το Άγιον Όρος του κλεινού Αθωνος.

Η Δέσποινα Παναγία, «θρονιασμένη εις την καρδιάν μας», πηγάζει πολυτρόπως, αοράτως και μυστικώς, αλλ' όμως και πραγματικώς, τας χάριτάς της και ενεργεί τας θαυματουργίας της εις τους προς αυτήν καταφεύγοντας εν πίστει.

Αδελφοί και Πατέρες και φίλτατα τέκνα απανταχού της δεσποτείας Κυρίου Ορθόδοξοι Χριστιανοί,

«Πάσχα ιερόν ημίν σήμερον αναδέδεικται». Αυτό το καλοκαιρινό Πάσχα, η Κοίμησις της Θεοτόκου. Και είναι όντως π ά σ χ α. Είναι α ν ά σ τ α σ ι ς. Μετέστη προς την Ζωήν, η Μήτηρ της Ζωής, η κατά σάρκα Μητηρ του Αναστάντος Κυρίου. Και αντί λύπης διά την κοίμησίν της, τα πάντα πεπλήρωται χαράς και φωτός και αναστάσεως.

Διαχρονικώς ασπαζόμεθα αλλήλους εις τας συναναστροφάς μας με τον χαροποιόν χαιρετισμόν «Χαίρετε». Τον ίδιον χαιρετισμόν απηύθυνε και ο Αρχάγγελος Γαβριήλ όταν απεκάλυπεν εις την Αγνήν Παρθένον το ευαγγέλιον της χαράς λέγων προς αυτήν «Χαίρε, Κεχαριτωμένη». Και ο Υιός της, ο Αναστάς Κύριος, εμφανισθείς εις τας Μυροφόρους μετά την Ανάστασίν Του, απηύθυνε προς αυτάς και τον κόσμον μίαν λέξιν, ένα β ί ω μ α, το «Χαίρετε» και το «Ειρήνη». Ειρήνη υπάρχει εφ' όσον

υπάρχει χαρά. Και χαράν έχομεν όταν είμεθα ικανοποιημένοι με τα «δώρα» του Θεού, και δεν ζητούμε συνεχώς. Χαρά και ειρήνη, ειρήνη και χαρά, βιώματα και καταστάσεις αλληλένδετοι και αλληλοσυμπληρούμενοι και αλληλοπεριχωρούμενοι.

Είναι, λοιπόν, όλα τα γεγονότα της εκκλησιαστικής μας ζωής πρόξενα μόνον χ α ρ ά ς. Κάθε άνθρωπος είναι κεκλημένος να μετάσχη εις την χ α ρ ά ν αυτήν, γινόμενος μέλος της ουρανίου βασιλείας. Θάνατος ουκέτι κυριεύει.

Εις την ε ι κ ό ν α της σημερινής εορτής της Κοιμήσεως εικονίζεται η Παναγία, περιστοιχιζομένη υπό των θείων Αποστόλων, και του Υιού της παραλαμβάνοντος την ψυχήν της. «Σήν κορφήν κάθεται ο Χριστός, η Παναγιά σή' ρίζαν, σ' άκρας κάθουν οι Αγγελοι, σά φύλλα οι Προφητάδες». Και όπως η φυσική μητέρα μας προσπαθεί να εκπληρώση κάθε επιθυμίαν του παιδιού της, έτσι και η Παναγία από εκεί, από τους ουρανούς, εκπληρώνει πάσαν καλήν επιθυμίαν μας.

Ιδιαιτέρως όταν αυτή η επιθυμία μας και αυτή η προσευχή μας της απευθύνεται όπως σήμερα από τον αγαπημένον της αυτόν τόπον, από εδώ που ευρισκόμεθα μεταξύ ούρανού και γής, από τα βοσκοτόπια της Μονής Σουμελά, μέσα από τα δάση της μαυροπεύκης και της αζαλέας της ποντικής, τις κρανιές και τα ροδόδενδρα και τα χλοερά λιβάδια του Πόντου που περιγράφει τόσο όμορφα η Μαριάννα Κορομηλά: όταν αναπέμπωνται οι προσευχές μας μέσα εις το θρόϊσμα των φύλλων και τον παφλασμόν των υδάτων που ρέουν νύκτα και ημέραν, χειμώνα-καλοκαίρι, εδώ εις τας παρυφάς του Όρους Μελά, εις τον Πυξίτην, το ποτάμι της Παναγίας, το Χρυσοπόταμο, το Altindere.

Η «εν πρεσβείαις ακοίμητος Θεοτόκος και εν προστασίαις αμετάθετος ελπίς» μας, η Σουμελιώτισσα, η κοιμηθείσα και μεταστάσα εις την Ζωήν Παναΐα, ευχόμεθα να δίδη εις όλους τους φυλάσσοντας θ ε ρ μ ά ς π ύ λ α ς, αυτήν την χ α ρ ά ν και την ειρήνην του Υιού της.

Η Παναγία μετέστη προς την Ζωήν!

Και πρεσβεύει και μεσιτεύει και ικετεύει και παρακαλεί τον Υιόν Της υπέρ ημών!

Και άδεται παντού και πάντοτε ο νικητήριος παϊάν της Σοφίας, της Δυνάμεως και της Ειρήνης του Θεού, το Χριστός Ανέστη!

Και εις το όρος Μελά, οι «προσδοκώντες ανάστασιν» κεκοιμημένοι της ιεράς αυτής γής, ανώνυμοι και επώνυμοι, γνωστοί και άγνωστοι, και μαζί τους τα σύμπαντα, αντηχούν και απαντούν: Αληθώς Ανέστη!

Η Μήτηρ της Ζωής πρεσβεύει και νικά διά της μητρικής αγάπης και στοργής της!

Ας μιμηθούμε κατά το ανθρωπίνως δυνατόν το παράδειγμά της και την Εικόνα της, παραδιδούσης το πνεύμα εις τον Κύριον και Θεόν της, διά να εύρωμεν χάριν και έλεος όταν θα συναντηθούμε εις την ουράνιον Γαλιλαίαν και θα ιδούμε το Πρόσωπον του απροσωπολήπτου Κυρίου, «καθώς εστι» δίκαιος και αληθινός και κρίνων και αγαπών και σώζων.

Είθε όλοι να αξιωθώμεν αυτής της μοναδικής χαράς «εν τη Χώρα των ζώντων».

Μέχρι τότε, απευθύνουμε εις την Παναγίαν, σήμερα και πάντοτε, με ένα στόμα και μία καρδιά, την «Μυστική Παράκλησι» του Μεσολογγίτου ποιητού Κωστή Παλαμά:

«Δέσποινα, κανένα φόρεμα τη γύμνια μου δέ φθάνει να σκεπάσει,

...

Πρόστρεξε, Μυροφόρα, μονάχα εσένα πίστεψα, καί λάτρεψα μονάχα εσένα,
από τα πρωτινά γλυκοχαράματα κι' ώς τώρα στα αιματοστάλαχτα
μιάς ωργισμένης δύσης.

...

Δέσποινα, στήριξέ με εσύ καί μή μ' αφήσεις.....». Αμήν.

<http://bit.ly/1bHkT7V>